

Пенчо Славейков
Криволи покрай гората...

Криволи покрай гората
необъхтана пътека –
край пътеката огнище
тлее и гасней полека.

Ту подпуши, ту отнейде
пламъчен език избие;
като млечен стълб високо
в небесата дим се вие.

Ей, ранила, трепна плахо
в небеса зорница ясна,
и огнището край пътя
вече догоря, изгасна.

Там незнаен скитник снощи
огън стъкна, отпочина,
гря се... недочакал утро,
подрани и си замина.

Де ли той сега се скита?
Де ли той ще да замръкне
в тъмна нощ – и да се сгрее,
пак огнище ще да стъкне?

Колко ли таквиз огнища
ще запали и остави!
И с зората рано утрин
ще заmine и забрави.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова, Милена Тодорова и Мартин Митов

Публикация

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1. Български писател, С. 1958
П. П. Славейков, Съчинения. Том II. Лирика. Фигура, С. 2003.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6556>]